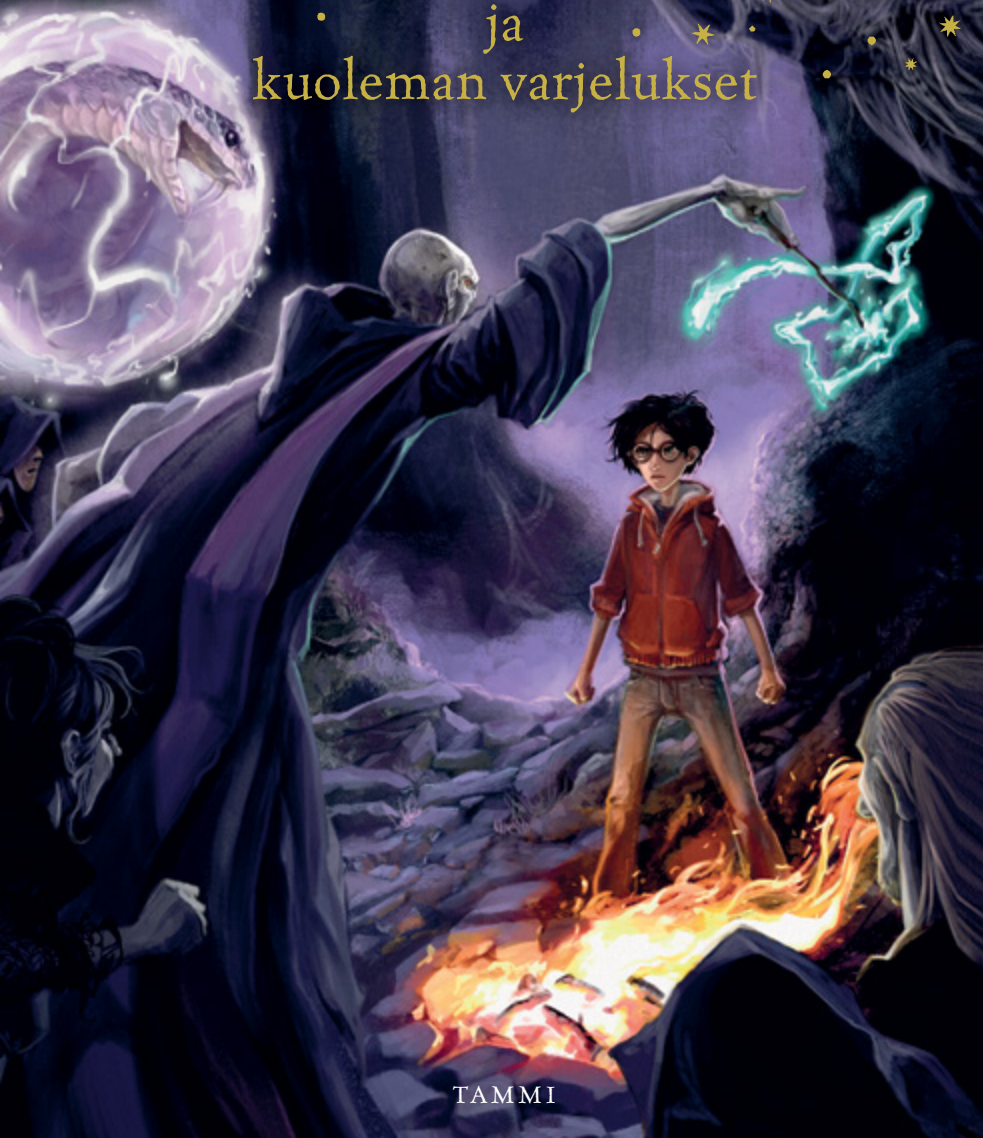

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
kuoleman varjelukset

TAMMI

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ja
kuoleman varjelukset

Suomentanut Jaana Kapari-Jatta

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Deathly Hallows*
ilmestyi vuonna 2007 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 2007

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names and related indicia are

TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0196-2

Tämä
omistus
on jaettu
seitsemään
osaan:
Neilille,
Jessicalle,
Davidille,
Kenzielle,
Dille,
Annelle
ja sinulle
jos olet
pysynyt
Harryn
mukana
loppuun
asti.

SISÄLLYS

<i>Ensimmäinen luku</i> PIMEÄN LORDI NOUSEE	9
<i>Toinen luku</i> IN MEMORIAM	22
<i>Kolmas luku</i> DURSLEYT LÄHTEVÄT	37
<i>Neljäs luku</i> SEITSEMÄN POTTERIA	51
<i>Viides luku</i> KAATUNUT SOTURI	73
<i>Kuudes luku</i> PAHA HENKI PYJAMASSA	98
<i>Seitsemäs luku</i> ALBUS DUMBLEDOREN TESTAMENTTI	125
<i>Kahdeksas luku</i> HÄÄT	153
<i>Yhdeksäs luku</i> PIILOPAIKKA	179
<i>Kymmenes luku</i> OLJON TARINA	196
<i>Yhdestoista luku</i> LAHJUS	223

Kahdestoista luku TAIKA ON VALTAA	246
Kolmastoista luku JÄSTISYNTYISIÄ LUETTELOIVA LAUTAKUNTA	272
Neljästoista luku VARAS	296
Viidestoista luku MAAHISEN KOSTO	313
Kuudestoista luku GODRICKIN NOTKO	342
Seitsemästoista luku BATHILDAN SALAISUUS	362
Kahdeksastoista luku ALBUS DUMBLEDOREN ELÄMÄ JA VALHEET	384
Yhdeksästoista luku HOPEAINEN NAARASHIRVI	398
Kahdeskymmenes luku KSENOFILIUS LOVEKIVA	425
Kahdeskymmenesensimmäinen luku TARINA KOLMESTA VELJEKSESTÄ	444

Kahdeskymmenestoinen luku KUOLEMAN VARJELUKSET	464
Kahdeskymmeneskolmas luku MALFOYN KARTANO	488
Kahdeskymmenesneljäs luku SAUVASEPPÄ	521
Kahdeskymmenesviides luku SIMPUKKAMÖKKI	549
Kahdeskymmeneskuudes luku IRVETA	567
Kahdeskymmenesseitsemäs luku VIIMEINEN PIILOPAIKKA	594
Kahdeskymmeneskahdeksas luku PUUTTUVA PEILI	605
Kahdeskymmenesyhdeksäs luku KADONNUT DIADEEMI	624
Kolmaskymmenes luku SEVERUS KALKAROKSEN LOIKKA	643
Kolmaskymmenesensimmäinen luku TYLYPAHKAN TAISTELU	664
Kolmaskymmenestoinen luku SELJASAUVA	696

Kolmaskymmeneskolmas luku PRINSSIN TARINA	718
Kolmaskymmenesneljäs luku TAAS METSÄ	753
Kolmaskymmenesviides luku KING´S CROSS	768
Kolmaskymmeneskuudes luku SUUNNITELMAN HEIKKO LENKKI	789
YHDEKSÄNTOISTA VUOTTA MYÖHEMMIN	819

Voi sinua, kirouksen perintö,
 onnettomuuden kauheat iskut,
 avoimet, verta vuotavat haavat!
Voi murheet liian raskaat kantaa,
voi tuskat, jotka eivät koskaan loppu!

Ulkoa ei tule pelastusta.
 Talon on itse parannettava itsensä.
 Ainoastaan veriheimolaisen käsi
 voi parantaa, peloittavan veriteon kautta.
Siis kuulkaa, te Hadeksen jumalat!

Oi Manalan autuaat vallat,
 te kuulkaa armossa rukouksemme
lasten puolesta – ja voiton!

Aiskhylos: *Hautaubrintuojat*,
suomentanut Elina Vaara

Kuolleet vain matkaavat maailman taakse niin kuin ystävät merten;
he elävät silti toisissaan. Sillä niin on pakko, jotta siinä, mikä on
kaikkialla läsnä, voi rakastaa ja elää. Tässä jumalaisessa peilissä he
kohtaavat kasvotusten; ja heidän välisensä suhde on vapaa ja aivan
puhdas. Ystävän lohtu on, että vaikka toisten sanotaan kuolleen,
heidän ystävyytensä ja seuransa parhaimmillaan on kuolematto-
mana olemassa aina.

William Penn: *More Fruits of Solitude*,
suomentanut Jaana Kapari-Jatta

– *Ensimmäinen luku* –

PIMEÄN LORDI NOUSEE

Miehet ilmestyivät kapealle, kuun valaisemalle kujalle muutamana jaardin päähän toisistaan. He seisoivat hetken hievahtamatta, tähtäsivät sauvoillaan toinen toisensa rintaan; sitten he tunnistivat toisensa, työnsivät sauvat viittojensa alle ja lähtivät rivakasti samaan suuntaan.

”Onko kuulumisia?” kysyi pitempi mies.

”Mitä parhaita”, vastasi Severus Kalkaros.

Kujan vasenta laitaa reunustivat villinä kasvavat matalat karhunvatukat ja oikeaa korkea, huoliteltu pensasaita. Miesten viitat lepattivat nilkoissa, kun he marssivat eteenpäin.

”Luulin, että myöhästyisin”, Yaxley sanoi, ja hänen karkeat piirteensä livahtelivat näkyvistä sitä mukaa kuin ylös kurottavat oksat peittivät kuun. ”Se oli hiukan hankalampaa kuin arvelin. Mutta toivon, että tulos tyydyttää häntä. Sinä kuulostat siltä, että luotat saavasi hyvän vastaanoton.”

Kalkaros nyökkäsi, mutta ei mennyt yksityiskohtiin. He kääntyivät leveälle pihatielle, joka erkani kujasta oikealle. Korkea pensasaita kaartui samaan suuntaan ja jatkui kauas niiden mahtavien takorautaporttien taakse, jotka nyt tukkivat miesten tien. Kumpikaan ei muuttanut askeltensa rytmiä: kumpikin nosti vaiteliaana vasemman kätensä erään-

laiseen tervehdykseen ja kulki sitten rautaporttien läpi kuin tumma metalli olisi ollut savua.

Marjakuusiaidat vaimensivat miesten askelten äänet. Heidän oikealta puoleltaan kuului rapinaa; Yaxley veti sauvansa taas esiin ja tähtäsi toverinsa pään ylitse, mutta rapisija osoittautuikin vain puhtaan valkoiseksi riikinkukoksi, joka tepasteli ylväänä pensasaidan päällä.

”Lucius on aina elänyt leveästi. *Riikinkukkoja...*” Yaxley tuhahti ja tunki sauvansa takaisin viitan alle.

Suoran pihatien päässä kohosi pimeydestä komea her-raskartano, jonka alakerran vinoruutuisista ikkunoista tuikki valoa. Pimeässä puutarhassa solisi suihkulähde jossain pensasaidan takana. Sora ratisi Kalkaroksen ja Yaxleyn jalkojen alla, kun he kiiruhtivat kohti etuovea, joka avautui sisäänpäin kun he lähestyivät sitä, vaikka he eivät nähneetkään ketään, joka olisi sen avannut.

Iso eteishalli oli valaistu himmeästi ja sisustettu loisteli-aasti; upea matto peitti melkein koko kivilattian. Seinillä riippuvien kalpeakasvoisten muotokuvien katseet seurasivat Kalkarosta ja Yaxleyta, kun nämä kulkivat ohi. Miehet seisautuivat seuraavaan huoneeseen johtavan raskaan täyspuisen oven eteen ja epäröivät yhden sydämenlyönnin ajan, jonka jälkeen Kalkaros käänsi pronssista kahvaa.

Sali oli täynnä vaitelaita ihmisiä, jotka istuivat pitkän ja koristeellisen pöydän ääressä. Tavallinen kalustus oli työnnetty mitenkuten seinien viereen. Huonetta valaisi takassa loimuava tuli, jonka yläpuolella upean marmorisen koriste-reunuksen päällä riippui kultakehyksinen peili. Kalkaros ja Yaxley viipyivät hetken ovensuussa. Kun silmät olivat tottuneet hämärään, heidän katseensa siirtyi ylöspäin kohti salin

omituisinta yksityiskohtaa: ilmeisen tiedotonta ihmishahmoa, joka roikkui pöydän yläpuolella nurin niskoin, pyöri hiljalleen kuin näkymättömän köyden varassa ja heijastui peiliin ja allaan olevan pöydän paljaaseen, kiillotettuun pintaan. Hahmon alla istuvat ihmiset eivät katsoneet tuota merkillistä näkyä, lukuun ottamatta kalpeaa nuorta miestä, joka istui melkein suoraan sen alapuolella. Hän ei selvästikään voinut olla vilkaisematta tuon tuostakin ylöspäin.

”Yaxley. Kalkaros”, kuului kimeä, kuulas ääni pöydän päästä. ”Te olette melkein myöhässä.”

Puhuja istui aivan takan edessä, joten tulijoiden oli aluksi vaikea erottaa hänestä muuta kuin varjokuva. Mutta kun he astuivat lähemmäs, hänen kasvonsa hohtivat hämyssä hiuksettomasta, käärmemäisestä päästä, jossa oli sierainten paikalla viillokset ja jonka punaisina kiiluvien silmien pupillit olivat pystyt. Mies oli niin kalpea että hän näytti hohkaavan helmiäistä.

”Severus, tänne”, Voldemort sanoi ja viittasi tuoliin oikealla puolellaan. ”Yaxley – Dolohovin viereen.”

Miehet asettuivat heille määrätyille paikoille. Useimpien katseet seurasivat Kalkarosta, ja häntä Voldemort puhutteli ensimmäiseksi.

”No?”

”Herrani, Feeniksin kilta aikoo siirtää Harry Potterin nykyisestä turvapaikastaan ensi lauantaina iltapimeällä.”

Tunnelma tihentyi pöydän ympärillä: jotkut jäykistyivät, toiset liikahtelivat levottomasti ja kaikki tuijottivat Kalkarosta ja Voldemortia.

”Lauantaina... iltapimeällä”, Voldemort toisti. Hän nautalsi punaisten silmiensä katseen Kalkaroksen mustiin sil-

miin niin tiiviisti, että jotkut muut käänsivät oman katseen-
sa pois, kaiketi peläten että tuon katseen raivo polttaisi hei-
täkin. Mutta Kalkaros katsoi tyyneästi takaisin Voldemor-
tiin, ja pian Voldemortin huuleton suu kaartui johonkin hy-
myn tapaiseen.

”Hyvä. Oikein hyvä. Ja tieto on peräisin –”

”Lähteestä, josta oli puhe”, Kalkaros sanoi.

”Herrani.”

Yaxley oli nojautunut edemmäs nähdäkseen Voldemor-
tin ja Kalkaroksen pitkän pöydän toisessa päässä. Kaikki
kääntyivät häneen päin.

”Herrani, minä olen kuullut muuta.”

Yaxley odotti, mutta Voldemort pysyi vaiti, joten hän
jatko: ”Dawlish, se aurori, livautti, ettei Potteria siirretä en-
nen kuin kolmantenakymmenentenä, eli edellisenä yönä en-
nen kuin poika täyttää seitsemäntoista.”

Kalkaros hymyili.

”Minun lähteeni kertoi, että he suunnittelevat harhau-
tusta: tämän täytyy olla sitä. Dawlishiin on epäilemättä lan-
getettu hämätysloitsu. Ei olisi ensimmäinen kerta, sillä hä-
net tiedetään heikkoluonteiseksi.”

”Minä vakuutan, herrani, että Dawlish vaikutti hyvin
varmalta asiastaan”, Yaxley sanoi.

”Jos hänet on hämätetty, niin totta kai hän on varma”,
Kalkaros sanoi. ”Minä puolestani vakuutan *sinulle*, Yaxley,
ettei aurorivirasto osallistu enää Harry Potterin suojelemi-
seen. Kilta uumoilee, että me olemme soluttautuneet minis-
teriöön.”

”Kilta taitaa siis olla yhdessä asiassa oikeassakin”, sanoi
pieni paksu mies, joka istui vähän matkan päässä Yaxleysta;

mies käkätti itse hinkuvasti, ja siellä täällä pöydän ääressä joku muukin naurahteli.

Voldemort ei nauranut. Hänen katseensa oli kohdistunut ylöspäin, päiden päällä hiljakseltaan pyörivään ruumiiseen, ja hän näytti unohtuneen ajatuksiinsa.

”Herrani”, Yaxley jatkoi, ”Dawlish uskoo, että pojan siirtoon käytetään kokonaista auroripartiota –”

Voldemort kohotti ison valkoisen kätensä ja Yaxley hiljensi oitis ja katseli harmissaan, miten Voldemort kääntyi taas Kalkarokseen päin.

”Minne ne aikovat seuraavaksi piilottaa pojan?”

”Jonkun kiltalaisen kotiin”, Kalkaros sanoi. ”Paikalla on lähteeni mukaan kaikki se turva, jonka kilta ja ministeriö pystyvät yhdessä antamaan. En usko, että poikaa oikein voi kaapata niin kauan kuin hän on siellä, paitsi tietenkin jos ministeriö ehtii kaatua ennen ensi lauantaista, missä tapauksessa saataisimme voida selvittää ja purkaa taioista sen veran, että pystyisimme murtautumaan loppujen läpi.”

”No, Yaxley?” Voldemort huikkasi pöytää pitkin, tulenkajon tuikkiessa kummallisesti hänen punaisissa silmissään. ”Ehtiikö ministeriö kaatua ennen ensi lauantaista?”

Kaikki päät kääntyivät taas. Yaxley kohensi ryhtiään.

”Herrani, minulla on uutisia siitä asiasta. Olen – vaikeuksien kautta ja kovasti ponnisteltuani – onnistunut langettamaan komennuskirouksen Pius Sakiaan.”

Moni Yaxleyn ympärillä istuvista näytti vaikuttuvan tästä, ja hänen vieressään istuva pitkä- ja vänkyränaamainen Dolohov taputti häntä selkään.

”Onhan se alku”, Voldemort sanoi. ”Mutta Sakia on vain yksi mies. Meidän väkemme on ympäröitävä Rymistyrir

joka puolelta ennen kuin minä ryhdyn toimeen. Ainutkin epäonnistunut yritys tappaa ministeri vie minut pitkän matkaa taaksepäin.”

”Niin – herrani, se pitää paikkansa – mutta Sakiolla on taikalainvartijaosaston päällikkönä säännöllinen yhteys paitsi ministeriin itseensä myös muiden ministeriön osastojen päälliköihin. Minä uskon, että kun näin korkea virkamies on vallassamme, meidän on helppo alistaa muut, minkä jälkeen he voivat kukistaa Rymistryirin yhteisvoimin.”

”Kunhan Sakia-ystäväämme ei keksitä ennen kuin hän on käännyt toiset”, Voldemort sanoi. ”Vaikuttaa joka tapauksessa epätodennäköiseltä, että ministeriö olisi minun ennen lauantaista. Jos emme voi koskea poikaan hänen määränpäässään, meidän on toimittava matkan varrella.”

”Tässä kohdin etu on meidän puolellamme, herrani”, sanoi Yaxley, joka tuntui päättäneen saada jonkinlaista tunnustusta hänkin. ”Taikaliikenneosastoon on jo sijoitettu useita meikäläisiä. Jos Potter ilmiiintyy tai käyttää hormiverkkoa, me tiedämme sen välittömästi.”

”Hän ei tee kumpaakaan”, Kalkaros sanoi. ”Kilta karttaa ministeriön valvomaan tai säätelemää liikennettä; he eivät luota mihinkään millä on jotain tekemistä ministeriön kanssa.”

”Sitä parempi”, Voldemort sanoi. ”Pojan on liikuttava avoimesti. Huomattavasti helpompi kaapata.”

Voldemort katsoi taas ylhäällä pyörivää ruumista ja jatkoi: ”Minä hoidan pojan henkilökohtaisesti. Harry Potterin suhteen on tehty liikaa virheitä. Osan olen tehnyt itse. Se, että Potter elää, johtuu enemmän minun erehdyksistäni kuin hänen saavutuksistaan.”

Pöydän ääreen kerääntynyt seurue katseli huolestuneena

Voldemortia, ja joka ainoan läsnäolijan ilmeestä näki, että hän pelkäsi joutuvansa syytetyksi Harry Potterin yhä jatkuvasta elämästä. Voldemort tuntui kuitenkin puhuvan enemmän itseksensä kuin kenellekään heistä ja puhuttelevan edelleen yläpuolellaan pyörivää tiedotonta ruumista.

”Olen hutiloanut, ja siten tuuri ja sattuma, nuo vähänkin vajavaisten suunnitelmien tuhoajat, ovat päässeet estämään aikeeni. Mutta nyt tiedän. Ymmärrän asioita, joita en ennen ymmärtänyt. Juuri minun on tapettava Harry Potter, ja minähän tapan.”

Yhtäkkiä, kuin vastaukseksi näihin sanoihin, alkoi kuulua ulinaa, hirtittävää, syvältä kumpuavaa tuskan ja kivun huutoa. Moni pöydässä oli hätkähti ja katsoi alaspäin, etsi lähdetä äänelle, joka tuntui kaikuvan heidän jalkojensa juuresta.

”Matohäntä”, Voldemort sanoi hiljaisen, miettelään äänensävyensä muuttumatta ja irrottamatta katsettaan ylhäällä pyörivästä ruumiista, ”enkö ole sanonut sinulle, että vanki on pidettävä vaiti?”

”Olet, h-herrani”, henkäisi pieni mies, joka oli istunut pöydän puolivaiheilla niin matalana, että tuoli oli näyttänyt ensi silmäyksellä tyhjältä. Nyt hän kompuroi pystyyn ja kiipitti salista jättäen jälkeensä vain kummallisen hopean hohteen.

”Kuten olin sanomassa”, Voldemort jatkoi katsoen taas kannattajiensa pingottuneisiin kasvoihin, ”ymmärrän nyt enemmän. Minun on esimerkiksi lainattava sauva joltakulta teistä ennen kuin menen tappamaan Potterin.”

Ilmeet häntä ympäröivillä kasvoilla ilmaisivat silkkää järkytystä; hän olisi voinut yhtä hyvin ilmoittaa tahtovansa lainata jonkun kättä.

”Eikö löydy vapaaehtoisia?” Voldemort sanoi. ”Mietitäänpä... Lucius, minä en näe mitään syytä, miksi sinä kantaisit yhä sauvaa.”

Lucius Malfoy kohotti katseensa. Hänen ihonsa näytti kellertävältä ja vahamaiselta tulenkajossa ja hänen silmänsä olivat painuneet syvälle ja saaneet tummat varjot ympärilleen. Kun hän puhui, hän puhui käheällä äänellä.

”Niin, herrani?”

”Sinun sauvasi, Lucius. Minä tarvitsen sinun sauvasi.”

”Minä...”

Malfoy vilkaisi syrjäkarein vaimoonsa. Vaimo tuijotti suoraan eteensä ja oli aivan yhtä kalpea kuin miehensäkin, hänen pitkä vaalea tukkansa roikkui selän puolella, mutta pöydän alla hänen solakat sormensa puristivat lyhyesti miehen rannetta. Tuntiessaan kosketuksen Malfoy työnsi käntensä viitan alle, veti sauvansa esiin ja ojensi sen Voldemortille, joka nosti sen punaisten silmiensä eteen ja tutkaili sitä tarkoin.

”Mitä se on?”

”Jalavaa, herrani”, Malfoy kuiskasi.

”Entä ydin?”

”Lohikäärmettä – lohikäärmeen sydänjuurta.”

”Hyvä”, Voldemort sanoi. Hän veti oman sauvansa esiin ja vertasi sauvojen pituuksia.

Lucius Malfoy liikahti tahattomasti; sekunnin murto-osan näytti kuin hän olisi olettanut saavansa Voldemortin sauvan korvikkeeksi omastaan. Ele ei jäänyt huomaamatta Voldemortilta, jonka silmät laajenivat pahantahtoisesti.

”Antaisinko minä sauvani sinulle, Lucius? *Minun* sauvani?”

Jotkut tirskahtelivat.

”Olen antanut sinulle vapauden, Lucius, eikö se riitä? Olen pannut merkille, että sinä ja perheesi ette ole vaikuttaneet oikein iloislta viime aikoina... mikä sinua siinä pahastuttaa, että minä oleskelen sinun kodissasi?”

”Ei mikään – ei mikään, herrani!”

”Valheita, Lucius, *valheita*...”

Pehmeä ääni tuntui jatkavan sihisemistään vielä julman suun sulkeuduttuakin. Jokunen velho tukahdutti puistatukseen vain hädin tuskin, kun sihinä voimistui; jonkin raskaan saattoi kuulla liukuvan lattialla pöydän alla.

Valtava käärme ilmestyi kiipeämään hitaasti ylös Voldemortin tuolia pitkin. Se nousi loputtoman tuntuisesti ja pysähtyi Voldemortin harteille; se oli paksu kuin miehen reisi, eivätkä sen silmät, joiden pupillit olivat pystyt viillokset, räpyttäneet ollenkaan. Voldemort siveli otusta hajamielisesti pitkillä, laihoilla sormillaan irrottamatta katsettaan Lucius Malfoysta.

”Miksi Malfoy vaikuttavat niin tyytymättömiltä osaan-
sa? Eivätkö he juuri minun paluutani, minun valtaannou-
suani muka toivoneet vaikka miten monta vuotta?”

”Totta kai”, sanoi Lucius Malfoy. Hänen kätensä vapisi, kun hän pyyhki hikeä ylähuuleltaan. ”Me toivoimme sitä – toivomme yhä.”

Malfoyn vaimo nyökkäsi miehensä vasemmalla puolella oudosti, kankeasti ja hänen katseensa kääntyi pois Voldemortista ja käärmeestä. Isänsä oikealla puolella istuva poika Draco, joka oli tuijotellut päiden päällä veltona roikkuvaa ruumista, vilkaisi pikaisesti Voldemortia ja kääntyi heti pois päin, koska pelkäsi katsekontaktia.

”Herrani”, sanoi pöydän puolivälistä nainen, jonka ääni tihkui tukahdutettuja tunteita, ”läsnäolosi täällä meidän sukutalossamme on suuri kunnia. Mikään ei voisi tuottaa suurempaa mielihyvää.”

Hänen hiuksensa olivat tummat ja silmäluomensa ras-
kaat ja hän poikkesi vieressään istuvasta sisarestaan paitsi
ulkonäöltään myös olemukseltaan ja käytökseltään: kun
Narcissa istui jäykkänä ja tyyneä, Bellatrix nojautui lä-
hemmäs Voldemortia, sillä pelkät sanat eivät riittäneet ker-
tomaan kuinka kovasti hän arvosti Voldemortin läsnäoloa.

”Ei suurempaa mielihyvää”, Voldemort toisti tarkastel-
len Bellatrixia pää hieman kallellaan. ”Se merkitsee paljon
sinun sanomanasi, Bellatrix.”

Bellatrixin kasvot lehahtivat punaisiksi; hänen silmänsä
täytyivät ilon kyynelistä.

”Herrani tietää, että puhun aina totta!”

”Ei suurempaa mielihyvää... edes verrattuna siihen on-
nelliseen tapahtumaan, joka kuulemma on kohdannut su-
kuanne tällä viikolla?”

Bellatrix tuijotti Voldemortia huulet raollaan, ilmeisen
häkeltyneenä.

”Minä en tiedä mitä tarkoitat.”

”Puhun sisarentyttärestäsi, Bellatrix. Samoin sinun,
Narcissa, ja sinun vaimosi sisarentyttärestä, Lucius. Hänhän
on juuri nainut ihmissuden, Remus Lupinin. Te mahdatte
olla ylpeitä.”

Ihmiset pöydän ympärillä purskahtivat pilkkanauruun.
Moni nojautui vaihtamaan vahingoniloisia katseita toisten
kanssa; muutama takoi nyrkeillä pöytää. Suuri käärme ei pi-
tänyt häiriöstä vaan avasi kitansa ammolleen ja sihisi kiuk-

kuisesti, mutta kuolonsyöjät eivät kuulleet sitä, sillä niin riemuisaan he olivat Bellatrixin ja Malfoyiden nöyryytyksestä. Bellatrixin kasvot, jotka olivat vasta äsken rusottaneet onnesta, olivat nyt ruman laikukkaan punaiset.

”Hän ei ole sisarentyttäreemme”, hän kiljui hilpeyden purkausten yli. ”Me – Narcissa ja minä – emme ole nähneetkään siskoamme sen jälkeen kun hän nai sen kuraverisen. Tällä kakaralla ei ole mitään tekemistä meidän kummankaan kanssa, eikä myöskään niillä otuksilla, joiden kanssa hän menee naimisiin.”

”Mitäs Draco sanoo?” Voldemort kysyi nyt, ja vaikka hänen äänensä oli hiljainen, se kantoi selkeänä vihellysten ja ivahuutojen yli. ”Menetkös sinä lapsenlikaksi sudennuille?”

Ilonpito yltyi; Draco Malfoy katsoi kauhuissaan isäänsä, joka tuijotti omaa syliään, ja tavoitti sitten äitinsä katseen. Äiti pudisti päätään lähes huomaamattomasti ja alkoi taas tuijottaa ilmeettömänä vastapäistä seinää.

”Riittää”, Voldemort sanoi sivellen kiukkuista käärmettä. ”Riittää.”

Ja nauru hiipui välittömästi.

”Moni vanhimmista sukupuistamme tulee ajan mittaan hieman sairaalloiseksi”, hän sanoi, kun Bellatrix toljotti häntä hiiskumatta ja anovasti. ”Teidänkin lienee karsittava omaanne, jotta se pysyy terveenä. Leikkaatte pois ne haarat, jotka uhkaavat muiden hyvinvointia.”

”Ilman muuta, herrani”, Bellatrix kuiskasi ja hänen silmänsä täytyivät taas kiitollisuuden kyynelistä. ”Hetimitä tullen!”

”Se tulee”, Voldemort sanoi. ”Ja kuten teidän suvussan-

ne, niin myös koko maailmassa... me leikkaamme pois meitä kalvavan syövän, kunnes jäljellä ovat vain ne, joiden veri on aitoa..."

Voldemort kohotti Lucius Malfoyn sauvan, tähtäsi pöydän yllä riippuvaan hiljalleen pyörivään hahmoon ja näpsäytti pikkuisen. Hahmo heräsi voihkaisten eloon ja alkoi rimpuilla näkymättömissä kahleissaan.

"Severus, etkö tunnista vierastamme?" Voldemort kysyi.

Kalkaros nosti katseensa ylösalaisin riippuviin kasvoihin. Kaikki kuolonsyöjät katselivat nyt vankia ikään kuin olisivat saaneet luvan osoittaa uteliaisuuttaan. Kun vangittu nainen pyörähti niin että kasvot olivat takkaan päin, hän sanoi särkyneellä ja pelokkaalla äänellä: "Severus! Auta!"

"Aah, kyllä", Kalkaros sanoi, kun vanki kääntyi hitaasti taas pois päin.

"Entä sinä, Draco?" Voldemort kysyi samalla kun siveli vapaalla kädellään käärmeen kuonoa. Draco ravisti päätään. Kun nainen oli nyt herännyt, hän ei näköjään voinutkaan enää katsoa tätä.

"Mutta ethän sinä hänen tunneillaan kai ollutkaan", Voldemort sanoi. "Tiedoksi teille, jotka ette tiedä, seuranamme on tänä iltana Amore Burbage, joka opetti aivan viime aikoihin saakka Tylypahkan noitien ja velhojen koulussa."

Pöydän ympäriltä kuului ymmärrystä merkitseviä ääninähdyksiä. Karkea, köyryselkäinen nainen, jolla oli teräväkärkiset hampaat, käkätti.

"Niin... professori Burbage opetti noitien ja velhojen lapsille kaiken jästeistä... sen, miten ne eivät ole kovinkaan erilaisia kuin me..."

”Antakaa minulle Harry Potter”,
Voldemortin ääni sanoi, ”niin ketään ei vahingoiteta.
Antakaa minulle Harry Potter, niin minä en koskekaan
kouluun. Antakaa minulle Harry Potter,
niin teidät palkitaan.”

FSC
www.fsc.org

MIX

Paper from
responsible sources
FSC® C021394

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi

pottermore.com

ISBN 978-952-04-0196-2

9 789520 401962

The Wizarding World logo, featuring a stylized sunburst or wand tip above the words "WIZARDING WORLD" in a bold, serif font.

WIZARDING
WORLD